

La finalul mesei, Micuț spune, cu sos de soia pe vârful nasului:

—Bunico, deci așa, ești mare influencer pe internet și nimic nu spui!

—Ei, dacă vă spuneam, mă credeți? A trebuit să-mi găsec și eu ceva de făcut după ce bunicu-tău s-a apucat de muzică rock!

Micuț se uită atent la Bunicul. Ce muzică? Toată viața lui, Bunicul fusese profesor de matematică la școala din cartier.

—E toboșar în trupa de pensionari a blocului. Chiar mâine au concert! Toată ziua repetă, ne bat vecinii în țeavă în fiecare zi! E super distractiv! Bunicul bate la tobe **pam pam bum**, iar vecina de jos bate în țeavă **ding ding dong!**

Micuț lasă pe farfurie ultima bucată de sushi. I-a trecut foamea. *Bunicul e toboșar, are concert! Ei, asta e culmea!*

—Suntem foarte buni, toate biletele la concert s-au vândut într-o oră! Bine, e drept că au fost doar douăzeci de locuri, pentru că nu încapă mai multă lume la subsolul blocului. Dar e al cincilea concert vara asta! Și cu banii de pe bilete am de gând să-mi cumpăr o motocicletă! mai spune Bunicul înainte de a se retrage în camera lui, unde și-a instalat setul de tobe electronice la care repetă două, trei ore în fiecare zi.

Micuț se gândește că i-ar plăcea să-l audă pe bunicul lui în concert, dar apoi își spune că nu are destui bani să cumpere bilet. Imediat însă îi trece prin cap alt gând: *Bunicul pe motocicletă? Ce ciudat, din ce-și amintea el, Bunicul se teme și să se urce pe scaun să șteargă praful din bibliotecă...*

—Micuț, ești oboseț? Aș avea ceva treabă prin oraș, mergi cu mine? propune brusc Bunica.

—Mergi! Luăm mașina? vrea Micuț să știe.

—Nu, nu, mașina e pentru leneși. Mergem pe jos. Sunt vreo zece kilometri, dar e OK, ne mișcăm repede, în patru ore suntem înapoi.

Patru ore de mers pe jooos? Micuț nu-și amintește să-și fi folosit vreodată picioarele într-un mod atât de intens și îndelungat.

—Nu, mulțumesc, te aștept aici, mă uit la un film de desene animate, citesc și mă uit pe geam până vîi tu.

